

Bundan sonra, piramidin genişliğine dört hacmini incelemek işi geliyor ki bu da, dikey eksenine nazaran otuz beş dereceden doksan dereceye kadar, zemin seviyesinden yapılacaktır. Bu iş daha güç olacak ve daha çok zaman isteyecektir.

Bundan beş bin yıl önce yapılmış olan Kefren piramidi mimarlarının ince bir istihzasile de karşılaşmak mümkündür. Bunlar, yeraltı odasını piramidin tabanı altına koymuşlar ve bu odaya giden galeri, piramidi taşıyan zeminin içerisine derince iş-

lenmiştir. Keops piramidindeki bunun gibi bir yeraltı odası, zeminden otuz metre kadar derindedir.

Alvarez metodu ile, piramidin zemin üstündeki gövdesi içerisindeki boşluklar ve odalar keşfedilebilir, ama zemin altındakiler edilemez. Böylece, mumyalarla müonlar arasındaki maça bir ara verilmiş olacak ve önümüzdeki aylarda kıvılcım kutularının cızırtısıyla elektronik hesap makinelerinin tıkırtıları hiddetle birbirine karışacaktır.

Science et VIE'den
Çeviren: Hüseyin TURGUT

TUTANKAMUN'UN HAZİNELERİ

1922 yılının 26 Kasım günü öğleden sonraydı. Mısır'ın Krallar Vadisinin aşınmış kireç kayaları içine oyulmuş dik, taşlı bir geçitin altında sınırları gerilmiş iki adam duruyordu. Karşılarında 3300 yıl önce mühürlenmiş olduğu sanılan bir kapı vardı. Bu kapının ardında onları bekleyen neydi? İnsanın hayaline sığmayacak müthiş bir hazine mi, yoksa bomboş bir mağara mı?

Arkeolog Howard Carter otuz yıldan beri bu kapının peşindeydi. Arkadaşı ve hamisi zengin ve bilgin Lord Carnarvon son sekiz yıldır onu desteklemek için dünyanın parasını dökmüştü. Bu, zarın son atılışı idi; eğer bu kapının ardında, artık unutulmaya yüz tutmuş küçük firavun Tutankamonun uzun süredir kayıp olan mezarını bulamazlarsa, Carnarvon bu araştırmadan çekilecekti.

Carter kapının bir köşesinden keski ile bir parça kaldırıırken Carnarvon da dikkatle omuzunun üzerinden onu izliyordu. Parça parça sıvalar döküldükçe heyecanları artıyordu. Delik yavaş yavaş genişledi ve nihayet Carter titreyen eller ile içeriye bir ışık tutabildi. Dakikalar birbirini kovalıyordu. Sonunda Carnarvon dayanamıyarak boşuk bir sesle fısıldadı «birşeyler görüyor musun?».

Carter başını çevirdi, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. «Harikulâde şeyler - mucize görüyorum» diye kekelledi.

James STEWART GOVDON

Carter ikisinin de içeriye görebilecekleri biçimde deliği büyüttü. Fenerlerin ışığı 14 m X 4 m genişliğinde pembe bir odanın üzerinde pırıldadı. İlk gördükleri şey, vahşice uzanmış kocaman başlı hayvanlar biçiminde üç büyük yatak oldu, bunlar altın kaplıydı. Işık hareket edince, kapalı bir kapının önünde iki nöbetçi gibi karşı karşıya durmuş normal büyüklükte iki siyah erkek heykellini aydınlattı. Üzerlerinde altın etekler, ve ellerinde asalar olan bu heykeller alınlarında koruyucu kutsal kobrayı taşıyorlardı.

Işık dolaştığı her yerde harikalar ortaya koydu: Kakmalı tabutlar, mermer vazolar, altın yataklar, harikulâde oyulmuş sandalyeler, müzik aletleri, renkli taşlarla bezenmiş ışıl ışıl fevkalâde bir taht ve pırıldayan bir yığın devrilmemiş altın savaşı arabaları.

Bunun yanında daha mütevazi şeyler de vardı: Kapıyı mühürlemek için yarıya kadar harç dolu bir çanak, yeni boyanmış yüzeyde bir işçinin parmak izi. Fakat herşeye rağmen mücevher yığınları, el sanatları, mobilyalar, giysiler, süsleyici etekler ve silahlar. İşte bunlardı mezarı emsalsiz kılanı Tam anlamıyla milattan önce 1350 yılları Mısır'ının günlük yaşantısını aksettiren bir zaman kapsülü idi, bu mağara.

Bu Carter-Carnarvon buluşu hakkında tanınmış Amerikan Ejiptologu Prof. James Breasted şöyle demiştir. «Bu, arkeoloji tarihinin bugüne dek yeryüzünde kaydedilen en büyük buluşudur». Yalnızca hazine, o güne kadar ortaya çıkarılan en büyük toplu serveti temsil edebilirdi. Hazineyi kaydetmek ve halen içinde bulunduğu Kahire'deki Mısır Müzesine taşımak için on yıl gerekiyordu.

Kayanın yamaçlarına oyulmuş dört odadan meydana gelen mezara görünüşe göre el sürülmemiştir. Fakat cenaze töreninden az sonra ilk iki odaya hırsızların girdiğini gösteren deliller vardır. Buna rağmen, böylece yere atılmış ufak mücevher parçalarından, hırsızların işlerini bitirmeden bir baskına uğradıkları anlaşılıyordu. Mezar bundan sonra yeniden mühürlenmişti.

İki silahlı heykel tarafından korunan cenaze odasına hiç dokunulmamıştı ve en büyük hazine buydu: Dört altın mahfaza içinde kuvarsit bir lahit ve bunun içinde de iç içe üç tabut. En içteki som altındandı. Kocaman, hazin fakat sakin bir altın maske giymiş olan onsekiz yaşındaki Tutankamon'un narin vücudu bunun içinde bulunuyordu. Boynunda ve göğsünde solgun renkleri ile peygamber çiçeği, zambak, lotus ve boncuklarla bezenmiş bir yaka taşıyordu. Uzmanlara göre bunlar tabutun kapağı kapanmadan az önce Tutankamon'un ço-

cuk kraliçesi Ankhesamen tarafından konmuştu. Duvarlardan birindeki fresk iki tanrı arasında duvarın Tutankamon'un, bunlar tarafından ölümler diyarına kabulünü canlandırıyor. Siyah perukası, taşla yakası ve İnce Mısır keteninden eteği ile genç ve vakurdu.

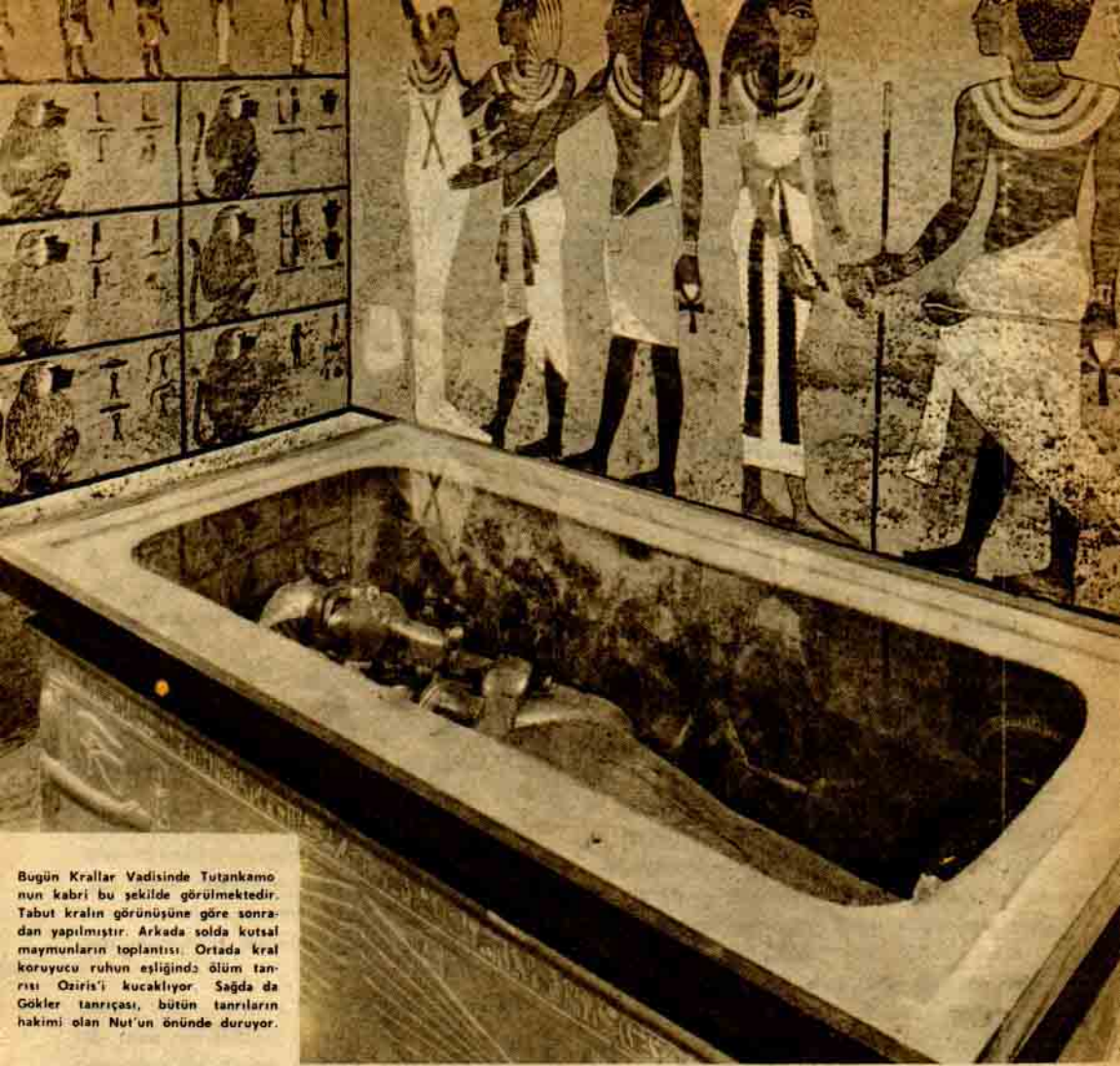
1922 yıllarında dünya, Kral Tut için çıldırıyordu. Kahire'nin 450 mil kadar güneyinde eski Teb bölgesinde, modern kent Luxor dolaylarındaki kazılara yüzlerce gazeteci akın ediyordu. Turistler bu bölgeye karıncalar gibi üşüşmüşlerdi. Bugün bile görülecek daha büyük ve daha güzel mezarlar dururken en büyük ilgiyi Kral Tut'un ki çeker.

İnsanların, Mısır Kralı Altın Gence karşı bu düşkünlükleri hâlâ süregelmektedir. Geçen yıl Tutankamon üzerine iki yeni kitap yayınlanmış ve yazılan dört yeni kitabın adı duyurulmuştur. Ayrıca 1961 Kasımında Mısır Hükümeti Tutankamon'un mezarından 33 küçük, fakat çok değerli parçayı Amerika'nın çeşitli şehirlerinde sergilemiştir. Bundaki amaç Aswan barajının tamamlanmasıyla Abu Simbel'deki tapınakların sular altında kalmaların engel olmak için gerekli parayı sağlamaktır. Bugüne dek 18 Amerikan şehrinde 1,5 milyon insan bu sergiyi ziyaret etmiştir.

Mezarın bulunma hikâyesi sihrini hiçbir zaman kaybetmeyecektir. Ve hernekadar konunun ağırlık merkezi Kral Tut ise de senaryoyu yazan, oyunu yöneten ve ortaya koyan, zayıf, karga burunlu Howard Carter idi.

Carter 1873 yılında İngilterede doğmuştu. Yaptığı hayvan resimleri ile ün salmış bir ressamın dokuz çocuğunun en küçüğü idi. Resme karşı bir kabiliyet gösterince babasının hamisi Lord Amherst'in ilgisini çekti. Lord, Carteri Prof. P. E. Newberry'ye, Mısır'dan getirmiş olduğu eserleri kopya etmek üzere tavsiye etti. Carter'in çalışması profesörü o derece hoşnut etti ki ertesi yıl Howard 18 yaşında iken onu beraberinde Mısır'a bir araştırma gezisine götürdü.

Bu arada Carter kazılara katıldı, duvar resimlerini kopya etti ve heykel resimleri çizdi. Aynı zamanda oranın dilini ve âdetlerini de öğrendi. 26 yaşına geldiği zaman Yukarı Mısır ve Nübye'deki anıtların baş müfettişi olarak görev alabilecek kadar Ejiptoloji öğrenmiş bulunuyordu.

Bugün Krallar Vadisinde Tutankamunun kabri bu şekilde görülmektedir. Tabut kralın görünüşüne göre sonradan yapılmıştır. Arkada solda kutsal maymunların toplantısı. Ortada kral koruyucu ruhun eşliğinde ölüm tanrısı Oziris'i kucaklıyor. Sağda da Gökler tanrıçası, bütün tanrıların hakimi olan Nut'un önünde duruyor.

Artık Carter'in büyük macerası başlıyordu : Firavunların en esrarlısı Tutankamon'un mezarını arıyacaktı. Her kral, ardından, kazandığı başarıları ve şanını gösteren bir kitabe bırakırdı. Tutankamon milattan önce 1300'lerin ortalarında Luxor'daki tapınağa bazı kayıtlar eklemiştir. Fakat kayıtlarda bahsi geçen mezarı hiç bir zaman bulunamamıştı. Carter'e göre kayıtları var olan bir mezar ergeç aydınlaşmaya çıkacaktı. Göçebe çadırlarını ve şehir çarşılarını dolaşarak eski sanat eserleri aradı, fakat hiç bir sonuç alamadı.

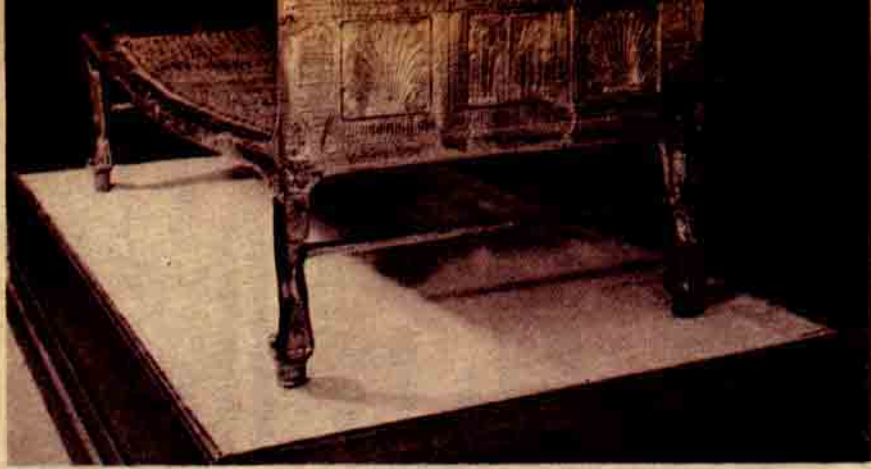
Derken, araştırmasının ortasında, işi bırakmak zorunda kaldı, çünkü beraberinde çalışanlar bazı söz sahibi ziyaretçilere şiddetli hakaretlerde bulunmuşlardı. Carter Luxor'da kaldı ve turistlere satılmak üzere çölün suluboya resimlerini yaparak haya-

tını kazanmağa çalıştı. Ağıltan perişan bir hale geldiği sırada bir gün eski ustabaşısı Ali'ye rastladı.

Ali «Gel efendi, benimle birlikte kal» dedi. «Sihhatini kazanmadan tekrar işinin başına dönemezsin».

Carter Ali'nin beyaz kulübesinde onunla birlikte iki yıl Krallar Vadisindeki kayalıklarda yaşadı. O sırada Rhode Island'dan Theodore Davis adlı zengin bir iş adamı kazı izni almak için müracaat etmişti. Fakat bu izin kendisine ancak profesyonel bir hafriyatçı kullanırsa, verilecekti. Davis bunun üzerine, Carter'i tuttu.

Kazı sırasında bir gün büyük çanaklara rastladılar. Bir tanesinin içinde kumaş parçacıkları vardı. Davis hayal kırıklığına uğramıştı, fakat onun yanında Carter büyük heyecan içindeydi, çünkü çıkan eşyalardan birinin üstünde hiyeroglif harflerle yazılmış

Lahitten çıkan altın taht

«Tutankamon» adını taşıyan bir kraliyet mühürü bulunuyordu. İşte on yıldan beri beklenen ip ucuydu bu! Bu durum Davis'i hiç etkilemedi ve Carter'e kazıyı başka bölgelerde sürdürmesini söyledi.

1914'de Davis hükümete kazıdan vazgeçtiğini bildirince, Carter'i Lord Carnarvon'a tavsiye ettiler. Carnarvon kışlarını Mısır'da geçiren zengin bir amatör arkeologdu. Carter, Carnarvon'a Davis'e verilmiş olan imtiyaz için baş vurmasını ve beraberce Tutankamon'un mezarını aramalarını teklif etti. Carnarvon buna razı oldu. Fakat Carter ile Carnarvon daha işe koyulmadan savaş dünyayı kapıp kavurmaya başladı. Carnarvon İngiltere'ye döndü, çöl kabileleri hakkında geniş bilgi sahibi olan Carter de İngiliz askerî istihbarat teşkilâtının ajanı oldu. 1917'de Orta Doğu'da savaş sona erince Crater kazısına döndü. Beş yıl süreyle ümitsizlikler birbirini kovaladı.

Nihayet Carnarvon Carter'i İngiltere'ye çağırarak bu işten vaz geçeceğini bildirdi. «Bu iş bana koça bir servete maloldü, daha fazla sürdürüme-yeceğim» dedi.

Carter son bir deneme için yalvardı. Carnarvon güldü, «Howard» dedi «ben büyük bir kumarbazım, sana son bir şans daha tanıyorum, eğer kaybedersen, artık ben bu işte yokum. Peki, bu defa nereyi kazıyoruz?».

Carter Carnarvon'a vadinin bir haritasını gösterdi. Büyük bir itina ile kendisi hazırlamıştı. Aranan her bölge işaretlenmişti. Ramses VI'nin mezarının hemen altındaki bir noktayı parmağı ile işaret ederek «işte son kalan yer» dedi.

Carter Mısır'a döndü ve adamlarını iş başına çağırdı. Bir önceki çalışmalarda tonlarca taş kaldırılmıştı ve şimdi de milattan önce 1160 yıllarında Ramses VI'nin mezarının inşasında çalışan iş-

çilerin yaşamış oldukları kulübelerin yıkıntılarında kadar inmişlerdi. Kazıcılar üç günde bunlarla uğraştılar. 4 Kasım günü sabah atıda Carter kazıya uğradığı zaman bütün işçileri bir yere toplamış gördü.

Ustabaşısı Ali «toprağa kazılmış bir basamak bulduk» dedi. Ertesi gün gece yarısına doğru bir kapiya giden oniki basamak bulunmuştu. Carter uzun aramaların artık sona erdiğini bütün benliğinde duydu.

Adamlarına hırsızlığa karşı tedbir alınmasını tenbih etti. Sonra da Lord Carnarvon'a şöyle bir telgraf çekti: «Nihayet vadide muhteşem birşey keşfettik, mühürleri dokunulmamış harikulade bir mezar. Çukuru kapattırdım, gelmenizi bekliyorum, tebrikler».

Carnarvon ve kızı derhal Mısır'a hareket ettiler. Carter heyecan içinde kazıyı sürdürürken onlar da başında bulundular. Kapının ardında bir geçit vardı. Mezarı yapanlar, mezar soyguncularının cesaretini kırmak için burayı tamamen taş doldurmuşlardı. Geçitin sonunda bir diğer kapı bulunuyordu ve işte onun ardında da harikalar.

Bu büyük keşiften beş yıl sonra Lord Carnarvon aniden öldü. Bu ölüm «firavunun laneti» efsanesini alevlendirdi. Gazetelerdeki rivayetlere göre Tutankamon'un mezarındaki bir kitabede şöyle yazılıydı: «Firavunu rahatsız eden ölüm, kanatları ile yıkacaktır». Güya Carnarvon da ilk kurbandı. Carter bu efsaneyi şiddetle reddetti ve kalan onaltı yıllık yaşantısı boyunca da bunda ısrar etti. Buna rağmen mezarın açılması işiyle uğraşan adamların oniki tanesinin, Carnarvon'un ölümünü izleyen yedi yıl içinde ölmesi, bu efsaneyi Tutankamon öyküsünün ayrılmaz bir parçası haline getirdi.

Bir süre önce Pennsylvania Müzesi Üniversitesinden David Crownover şöyle demişti «Bir firavun olarak Tutankamon bir hiçti —yalnızca on yıl hüküm süren onsekiz yaşında bir çocuk. Fakat bir efsane kahramanı olarak, kocaman mabedleri, sayısız ka-

rıları ve bir alay çocuğuyla Büyük Ramses'ten de büyüktür. Tutankamon efsanesinin yerini hiçbir şey dolduramaz.»

*Reders's Digest'den
Çeviren: Gülşen BIG*

GEZEĞENLER, YILDIZLAR VE UZAY

Dünya Kendi Ekseni Etrafında Dönmektedir :

Dünyanın bir tarafı güneş ışınları ile aydınlanmakta, diğer tarafı karanlık kalmaktadır. Dünya kendi ekseni etrafında dönerken her noktası gece-gündüz olayını yaşamaktadır. Bir günün süresi, bir dönme için gereken zamana eşittir. Daima doğuya doğru dönen dünyanın üzerinde bulunan bir gözlemciye güneş, ay, yıldızlar ve gezegenler doğudan yükselip, batıdan batıyormuş gibi görünürler.

Bernard Foucault, 1851 yılında dünyanın kendi ekseni etrafında döndüğünü ispat etmiştir. Foucault, hemen hemen tamamen sürtünmesiz, uzun bir telin ucuna asılmış büyük bir demir top almıştır. Böyle bir sarkaç sallanmağa başladı mı sabit bir yön üzerinde gidip gelir. Foucault sarkaçın, altındaki taban düzeyine göre hareket ettiğini görünce dünyanın döndüğünü açıkça anlamıştır.

Kutup noktalarında yıldızlar doğup batmamakta, ancak dünya döndükçe onlarda daire çiziyorlarmış gibi gözükmektedir. Hattâ daha aşağıdaki bazı bölgelerde bile kuzeydeki yıldızların daire etrafında hareket ettikleri görülmektedir.

Ekvator (eşlek) 40.000.000 km uzunluğundadır, dönenceler hizasında bu uzunluk 65.000 km kadar azalmaktadır.

Bir Yıl ve Mevsimler .

Dünya güneşin etrafında, bir yıl olarak tanımlanan bir süre içinde saniyede ortalama 30 kilometreye yakın bir hızla 940 küsur milyon kilometre uzunluğu tamamlayarak döner. Bu arada dünya 365 1/4 kere ekseni etrafında dönmektedir. Takvimler, yıl ve gün ilişkilerine dayandırılmıştır. Ayrıca Ay'ın

*J. M. CHAMBERLAIN ve
T. D. NICHOLSON*

dünyanın etrafındaki dönüş sürelerine göre takvimler aylara bölünmüştür.

Dünyanın yörüngesi muntazam bir daire değildir. Ocak ayı başlarında dünya güneşe en yakın olan günberi noktasındadır. Temmuz ayı başlarında ise güneşten en uzak olan günöte noktasındadır. Dünya güneşe yakın olduğu zaman hızı çok fazla, güneşten uzak olduğu zaman ise çok yavaştır. Bu nedenle ilkbahar ve yaz mevsimlerine göre sonbahar ve kış mevsimleri birkaç gün daha uzun sürmektedir. Ekvatorun yörüngeye 23,5 derece eğik olması sebebiyle mevsimler meydana gelmektedir. Bu eğim nedeniyle dönme ekseni, yörüngeye dik değildir. Dikenden 23,5 derece eğiktir. Bu eğim, yörünge'nin her yerinde aynıdır. Eksen üzerine çeşitli görüşler ileri sürülmüştür. Ancak bunlar kesin olarak ispatlanmamıştır. İlkbahar, güneşin tam üzerinde olduğu sırada başlar. Bu dönemde her iki yarımküreye de güneş ışını almaktadır.

Yaz mevsimi, dünyanın güneşin etrafında yörünge'nin 1/4'i kadar yol almasından sonra başlar. Kuzey kutbu bu sıralarda güneş ışınlarını en dik olarak almaktadır. Güneş ışınları tekrar ekvatorun üzerine geldiği zaman kuzey yarımküreye de sonbahar mevsimi başlamaktadır. Kış mevsimi başladığı zaman ise, kuzey kutbu karanlığa gömülmektedir. Buna karşılık güney kutbu aydınlıktır. Üç aylık kış mevsiminden sonra ise yeniden bir yıllık dönüş başlamaktadır.

*Stars and SPACE'den
Çeviren: Ülker HAZNEDAR*